

РЕШЕНИЕ

№ 5943

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6300** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от А. Д. В., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], кв.Видните 999, общ.Столична - срещу Заповед за прилагане на ПАМ №24-0361-000007/21.02.2024г., по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на старши полицаи в ОДМВР-П., РУ Трън, с която е наложена ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят моли да се отмени оспорваната заповед, като незаконосъобразна. Твърди, че същата е издадена при съществено нарушение на процесуалния и материален закон. Излагат се твърдения, че жалбоподателят не употребил наркотични вещества. Моли атакуваната заповед да бъде отменена.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – старши полицаи в ОДМВР-П., РУ Трън, редовно призован не се явява, не се представлява. Депозирано е писмено становище от упълномощен процесуален представител, в което се прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна, претендира се юрисконсулско възнаграждение.

СГП, редовно призована не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия GA, № 1002262 от 21.02.2024г., издаден от старши полицаи в ОДМВР-П., РУ Трън, с който е установено, че жалбоподателят В. на 21.02.2024г. в 14,00 часа в общ.Трън на път трети клас №913, с посока на движение към [населено място], управлявал л.а. марка „Пежо“ модел „407“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Д. С., след употреба на наркотични вещества. При извършената проверка за употреба на наркотични вещества с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер 0054 в 14.13ч. на 21.02.2024г. е отчетена положителна проба на „амфетамин“ с номер 00158. Издаден ѝ е бил и талон за медицинско изследване № 106027 от 21.02.2024г. за ФСМП [населено място]. В последствие В. е извършила назначеното ѝ медицинско изследване.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 21.02.2024г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т.1, б. “Б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В хода на съдебното производство с определението за насрочване на делото за първо открито съдебно заседание на жалбоподателя е указано, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения и да представи писмени доказателства в тази връзка.

Служебно е изискана и приобщена от съда- съдебно химикотоксилологична експертиза изготвена във ВМА-С., според която в получените резултати от проба кръв се приема за доказана употребата на наркотично вещество амфетамин от изследваното лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Това обстоятелства се установява от приетата по делото като доказателство Заповед № 313з - 362 от 28.02.2022г. на директора на ОД МВР-П., с която са определени служителите на ОД МВР-П., които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.

Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на

задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта, включително цитираната справка, докладна записка на полицейският служител установил нарушението и др.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил „Пежо“ модел „407“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Д. С., след употреба на наркотични вещества, като при извършената проверка за употреба на наркотични вещества с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер 0054 в 14.13ч. на 21.02.2024г. е отчетена положителна проба на „амфетамин“ с номер 00158., а от приобщената съдебно химикотоксикологична експертиза изготвена във ВМА-С., се установява, че в получените резултати от проба кръв се приема за доказана употребата на наркотично вещество амфетамин от изследваното лице.

Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в ЗППАМ.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на

изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН сер.ГА № 1002262 от 21.02.2024г., издаден от старши полицаи в ОДМВР-П., РУ Трън. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването на положителен резултат, а именно употреба на амфетамин от страна на жалбоподателя, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не твърди, а и не ангажира доказателства, че на посочена в акта дата е налице отрицателна проба за наркотични вещества и техните аналози, поради което спрямо него правилно е приложена предвидената в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП принудителна мярка. Тъкмо напротив, събрани са доказателства с приобщената съдебно химикотоксикологична експертиза изготвена във ВМА-С., която потвърждава констатираното в акта, че в В. е управлявала МПС след употреба на наркотично вещество амфетамин.

Настоящият състав намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

Приемат се за неоснователни наведените в жалбата възражения, свързани с твърдението, че жалбоподателя не е употребявал наркотични вещества. Тези твърдения не са подкрепени от каквито и да е доказателства. Същевременно по делото са налични такива, които установяват, по предвидения законов ред употребата на наркотични вещества от В., в случая амфетамин, като се установява и управлението на МПС от лицето.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски в производството. В този случай присъждането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. Д. В., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на ПАМ №24-0361-000007/21.02.2024г., по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на старши полицаи в ОДМВР-П., РУ Трън.

ОСЪЖДА А. Д. В., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], кв.Видните 999, общ.Столична да заплати на ОД МВР-П., сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение и 5 /пет/ лева държавна такса за издаване на изпълнителен лист.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.